

x

Ferdo Kozak: Prejel sem tvoj pozdrav...

x

«Pojdi, umrl bo brez tebe.»

«In odpuščanje, mati?» Razpokane ustnice so krvavele.

«Odpuščanja ni.»

«In sovraštvo, mati?»

«Sovraštva ni.»

«In ljubezen, mati?»

«Ljubezni ni.»

«In ti?»

«Jaz sem umrla.»

«In Gornikovi?»

«Jih ni. Tvoj sin nosi v srcu njih doto.»

Še enkrat se je oglasil glas, trd, neizprosen.

«Pojdi, žejen je.» In so skopneli sivi lasje.

Marta se je zavedela. Omahnila je in se ovila drevesa. Ničesa se ni spomnila, le strašno spoznanje je živelo v duši. Zdelo se ji je, da se je pravkar tresla zemlja, da so padale zvezde z neba in je gorel ves svet s strašnim plamenom, s katerim je odhajala mati. «Pojdi, žejen je,» je sikala z vrha plamena.

Človeška bolest jo je vrnila življenju. Ko je planila skozi vrata, je sedelo dete v kuhinji. Naglo in bolno je drhtelo od mraza.

Stisnila ga je na svoje vroče telo.

«Mamica, žejen.»

Sklonila se je nad njim in mu s solzami pojila žejne ustnice.

Ura smrti je odbila.

Ferdo Kozak:

Prejel sem tvoj pozdrav...

Prejel sem tvoj pozdrav —

tak dahne iz večernih lok zamišljen molk,
v neznanosti lijoč resnobni hlad ljubečih straž —
gozdov, ki z mirom čuvajo, kar so objeli —
in toplo slast bleščečih vod in trav nemir,
vsak žar neba na nedrih rosnih zibajočih —
prejel sem tvoj pozdrav.

In kakor mesečine beli božajo studenci,
sem vstopil tih in čist v razkošje tvojih dvorov,
ujet v sladkost vsekdar doznanih strug lepote,
ki onkraj nas z ljubeznijo pojé rastočo zemljo.